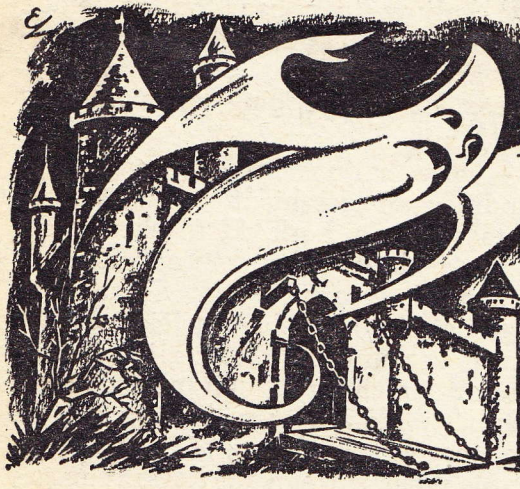

De Feuilletonroman
van de Week

HET SPOOK van den Wolvenburg

DOOR
A. HANS

— Dus is het bewezen dat deze Djypt binnen ons gebied was gevestigd tegen het plakkaat in, hernam de Catarijsel.

Hij keek de mensen aan.

— Vader Angelo, neem akte van deze getuigenis, hernam de baron.

En zich dan weer tot Sipka wendend, vervolgde de kasteelheer :

— En nu over uw zogenaamd braaf leven. Ieder weet, dat er in de vervloekte bende van Jan De Lichte veel Djypten zijn ! Sommigen van dat volkje kwamen u meermalen op de hoeve bezoeken. Is dat niet waar ?

— Ja heer... en ze wilden mij overhalen om met hen mee te gaan, maar ik heb altijd geweigerd.

— Waarom hebt ge ze niet aangeklaagd ?

— Ik durfde niet ! Ze hadden bedreigd de hoeve in brand te steken, als ik hen verraadde, en ons allen te vermoorden ! Daarom zweeg ik. God weet, hoeveel ik er onder geleden heb !

— Ja, dat kunt ge nu gemakkelijk zeggen, spotte de baron. Maar ik beweere dat gij die kerels en wijven inlichtingen gaf, dat gij als spion speelde.

— O nooit, heer ! Liever ware ik gestorven !

— Allemaal hoge woorden ! Gij hebt ook laster verbreid over jonker La Ruwière.

— Geen laster !

— Zwijg, ik ga die schandelijke taal hier niet herhalen. Wij laten de meest geachte edelmanszoon van het Land van Aalst niet bezwadden door een huichelachtige, valse Djypt.

Sipka hief het hoofd op en sprak luid.

— Als gij mij beschuldigt heer, mag ik mij ook verdedigen ! Jonker La Ruwière is bij mij gekomen...

— Zult ge zwijgen of ik laat u aan de galg hangen ! bulderde de baron, die hier niet wilde laten zeggen, dat La Ruwière aan het meisje schandelijke voorstellen had gedaan.

— God weet, dat ik alleen de waarheid heb gesproken, heer.

— Genoeg over die zaak. Ge staat zelfs in betrekking met een valse kasteelheer, die op de Wolvenburg te Matter woont en het gewaagd heeft jonker La Ruwière aan te houden, maar hem weer loslaten moest op bevel van de adel en de regering van het Land van Aalst, alsook op order van de Franse kommandant.

— Ik ken die heer niet, verzekerde Sipka. O, waarvan beschuldigt ge mij toch ? De edele jonkvrouw kent mij beter.

— Wie weet, hoe ge de jonkvrouw, die alles voor u deed, nog zoudt bedregen hebben, als ik u hier niet had gebracht ? De jonkvrouw wil u niet meer zien, ondankbaar schepsel.

Sipka begon te wenen.

O, ik kan het niet geloven... de jonkvrouw zal me niet veroordelen! snikte ze. Zij weet, dat ik oprecht handelde.

— Al de Djypten kunnen zo veinzen, als gij nu doet! Maar ze tonen nu hun ware aard; ze zijn in dienst van Jan De Lichte! Of ze wonen hier en daar, als gij bij Kraaiers, voor bespieding!

— O, heer... geloof mij toch... ik ben eerlijk... ik heb nooit bedrogen... geloof mij toch! smeekte het meisje en ze wong de handen en men hoorde haar nu luid snikken.

— Genoeg! Uw schuld is bewezen! Maar ik wil medelijden tonen, omdat gij nog zo jong zijt en alleen staat op de wereld... Ik kan u overleveren aan het gerecht van het Land van Aalst, als medeplichtige van Jan De Lichte...

— Ik zweer u bij mijn zielezaligheid, dat het niet waar is, heer! kreet Sipka.

— Stil nu... aan uw eden kan ik geen geloof hechten...

— O, heer... roep de jonkvrouw!

— De jonkvrouw wil u niet meer zien. Anders zou zij in de zaal gekomen zijn! De jonkvrouw werd wreed getroffen door uw valse huichelarij en uw ondankbaarheid.

— Och, Here, dat ook nog... en ik zou voor haar sterven!

Sipka verborg het gelaat in de handen, en weende als een wanhopige. Ze had geen hulp, geen steun meer... eenzaam en verlaten stond ze hier en ze mocht zich zelfs niet verdedigen.

— Ik laat dus alles varen wat ik tegen u zou kunnen aanvoeren in verband met de roversbende, hernam de Catarijsel. Het is alleen uit medelijden met uw jeugd. Maar ge zijt een Djypt, die binnen ons gebied gegrepen zijt en ik moet het plakkaat toepassen. Nog hedenavond zult gij gebrandmerkt worden.

— Genade, genade! smeekte ze. O, heer, geloof me toch. Ik ben onschuldig en ik heb niets gemeens met de bende van Jan De Lichte...

De baljuw trok haar op en leidde haar naar een bank. Ook de aanwezigen waren geschokt.

Maar de baron ging onbarmhartig voort:

— Onze baljuw zal zorgen dat de brandmerken geschiedt op de dorpsplaats voor de kerk. Het teken moet op de rechter schouder aangebracht worden. En daarna wordt Sipka naar de grens van ons gebied geleid en voor eeuwig verbannen! Keert zij ooit binnen onze palen terug, dan moet de straf door het plakkaat voorgeschreven, de galg, toegepast worden. Afschrift van het plakkaat zal aan de kerkmuur gehangen worden. Ieder zegge het voort, dat Djypten dadelijk aangegeven en gearresteerd moeten worden. Baljuw, zorg onmiddellijk voor de uitvoering van het vonnis. De rechtszitting is opgeheven.

de Catarijsel zweeg.

— Genade heer, medelijden! smeekte de ongelukkige nog.

Maar de wapenknechten grepen haar vast.

— O, jonkvrouw Renilda! jammerde het meisje. Jonkvrouw Renilda kom toch! Gij weet niet, wat ze gaan doen, gij zoudt dat niet willen! Moest ik mij dan overleveren aan jonker La Ruwière? Mag ik niet eerbaar leven? Jonkvrouw Renilda!

— Zo ge de naam van jonker La Ruwière durft uitspreken, lever ik u over als dievegge en als verspiester van Jan De Lichte. Dan zullen ze u ophangen of onthoofden!

— Genade heer, ik heb niets misdaan. O, ik zal heengaan, nooit meer hier terugkeren, maar geen brandmerk, om de liefde Gods, geen brandmerk.

En Sipka wilde voor de kasteelheer neerknielen, maar de wapenknechten sleurden haar de zaal uit.

Vrouw Kraaiers wilde nog even naar het meisje toe, maar haar man belette het haar.

— De baron zal kwaad zijn, waarschuwde hij. Wees toch voorzichtig! Hij

heeft nu niets gezegd, omdat we Sipka als meid bij ons hadden, maar als hij ziet, dat ge nog vriendelijk zijt tegen haar...

— 't Is toch wreed ! Een brandmerk.

— Ze moest ons maar niet bedrogen hebben.

— Ik kan het niet geloven...

— Toe... toe... zwijg nu en ga mee naar huis. Moei er u niet meer mee !

Vrouw Kraaiers moest het van een afstand aanzien, hoe 't Zigeunermeisje op een kar werd geduwd, die dan dorpswaarts reed.

— Sipka ! klonk het over het kasteelplein.

Daar boven was een raam geopend. De veroordeelde wendde zich om.

— Och, Here, de jonkvrouw ! riep ze. Ze wenkte naar mij. Ze zal komen... O, mannen, om de liefde Gods, wacht even... De jonkvrouw zal komen en mij helpen. Ze wist niet, dat ik hier gevangen zat ! Als 't u belieft, rijd nog niet voort... heb wat barmhartigheid.

Maar het volgend ogenblik was Renilda de Catarijsel van het raam verdwenen.

De kar schokte over de brug en de jonkvrouw verscheen niet...

— 't Is Sipka !

— Wat... moet zij gebrandmerkt worden ? zo'n braaf meisje !

— De baron heeft haar veroordeeld ! Ze is een Djypt...

— Maar ze ging altijd naar de kerk.

— Schijnheiligheid ! Ze spionneerde voor de benden van Jan De Lichte.

Zo werd er gesproken onder het volk, dat haastig samentroepde, toen de kar met de veroordeelde, begeleid door de baljuw en de wapenknechten op het dorpplein verscheen.

— Plaats... plaats ! gebod de baljuw.

Hij drong zelf de nieuwsgierigen achteruit. Dan liet hij een tafel halen en zette deze tegen een boom. Op de kar stond een vuurpot. De smid moest die met gloeiende houtskool vullen. Het brandmerkijzer werd daarin gestoken.

— Een blaasbalg ! riep de baljuw.

De smid haalde een handblaasbalg en een der knechten wakkerde het vuur aan.

Twee anderen grepen Sipka vast die luid jammerde.

— O, mensen, riep ze, ik heb niets misdaan en nu zullen ze mij pijnigen !

Maar ze werd op de tafel gezet en met de armen op de rug aan de boom gekneveld.

Haar gegil helmde over het plein.

Sommigen in de menigte hadden diep medelijden met haar en weenden.

Anderen riepen, dat het verdiend was. Ze had allen bedrogen, die Djypt, ze stond in dienst van de roversbende.

— Genade ! kermde het meisje ? O, komt de jonkvrouw dan niet, om mij te verlossen ? Zullen ze het dan toch doen ?

— Stilte ! bulderde de baljuw.

Vader Angelo had haastig het vonnis moeten neerschrijven. Hij had nog voor de ongelukkige gepleit, maar toen vroeg de Catarijsel op schampere toon, of hij ook met de Djypten in betrekking stond.

De baljuw las dit vonnis voor, maar hij werd telkens onderbroken door het gejammer en het geweeklaag van de veroordeelde.

Dan rukte hij de bovenkleding van het arme meisje los. De schouders waren bloot.

— O, dat alles doen ze mij aan ! schreide Sipka. Wat schaam ik mij ! Heb toch ontferming !

Daar sprong de beulsknecht met het gloeiend ijzer op tafel. Onder de menigte klonk nu gegil, geroep, waarin medelijden, afkeer, angst lagen. Boven alles schoot een vervaarlijke kreet uit...

De schandelijke, wrede daad was volbracht, het brandmerk in de schouder gedrukt... Een afschuwelijke geur greep de keel aan.

Sipka hing bezwijmd in de banden.

De baljuw trok ruw haar kleding omhoog. Dan maakte hij de touwen los.

— Twee knechten ondersteunden 't meisje.

— Leg ze op de wagen ! gebodde de baljuw.

— Neen, breng haar bij de koster, zei vader Angelo, die ook naar het dorp gekomen was.

Tranen stonden in zijn ogen.

— Waarom naar de koster ? vroeg de baljuw achterdochtig.

— Zij is bewusteloos...

— O, ze komt wel bij ! Natuurlijk ligt ze van haar stokje... Als ze u met zo'n gloeiend ijzer nippen... de weerschijn deed me al pijn in het gelaat.

— Wees toch menselijk, baljuw ! vermaande de monnik.

— Is de baron dan onmenselijk ? Hij heeft het vonnis uitgesproken, ik moet de Djypt buiten het gebied brengen, en zal het ook doen...

— Maar of dat nu een kwartier eer of later gebeurt...

— Elk zijn werk, vader.

— Heb toch barmhartigheid !

— Zeg dat aan de baron ! En laat me nu mijn opdracht vervullen. Ze is gelukkig enige tijd bewusteloos. Dan voelt ze haar smart niet.

En tot de menigte, die zich om de wagen verdrong, om toch eens het slachtoffer van de Catarijsel's willekeur te zien, tierde de baljuw :

— Plaats ! En het is ieder verboden ons te volgen ! Wie het toch doet, zal gevangen genomen worden !

De kar reed weer heen, maar aan de kerkmuur bleef ze even staan. De vertegenwoordiger van de baron hing het afschrift van het plakkaat tegen de Djypten op. Het was de kopie, door vader Angelo gemaakt.

Slechts enkelen konden het lezen, maar fier op hun kunst, deelden ze aan de mededorpelingen de inhoud mede.

En het voertuig schokte weer voort. Een uur van daar was men aan de grens van de Catarijsel's gebied.

Sipka lag nog altijd bewusteloos.

— Moeten wij haar niet bij haar zinnen brengen ? vroeg een knecht.

— Wel, neen, we leggen haar daar in het gras en onze taak is volbracht, antwoordde de baljuw.

— 't Is toch jammer, van zo'n schoon meisje...

— Vertrouw nooit een Djypt... Als ge er mee verkeert wordt ge behekt. Breng haar daar maar onder die boom.

De dienaren volbrachten het bevel.

Het meisje opende de ogen en kreunde. Ze sloeg de handen aan de plaats waar de vreselijke wonde was.

— Ze komt tot haar zelve, zei de knecht.

— Ze is buiten ons gebied ! riep de baljuw. We kunnen ons nu niets meer van haar aantrekken... Ik mag geen medelijden met haar hebben als de baron er ook geen heeft.

Hij wierp nog een blik op de ongelukkige en liet het voertuig keren.

— En nu terug naar het kasteel, zei hij. Ik hoop dat we niet dikwijls zo'n karweitje hebben.

Sipka bleef alleen achter...

EEN BONDGENOOT.

GRAAF de Caroloso, die onder Herzele woonde, reed met een dienaar huiswaarts. Het begon reeds te schemeren en dus was de edelman haastig, want na donker vertoefde hij liever veilig binnen zijn kasteel.

— Wat hoor ik nu ? vroeg hij aan zijn knecht. Het is of iemand kermt.

— Ja, heer, ik hoor het ook... daar voor ons, antwoordde de knecht.

— Zeker weer iemand aangevallen door die vervloekte rovers... Houd uw wapens gereed, Karel, want men weet nooit of het geen list is van de bandieten, om eerlijke lieden in een hinderlaag te lokken.

— Laat ons maar liever snel doorrijden, heer ! stelde Karel voor.

— En zo er iemand gewond is, hem aan zijn lot overlaten ? Neen, dat zou laf zijn... Hemel... ja, daar ligt iemand.

— Een vrouw...

Graaf Caroloso had de gedaante van

Sipka bemerkte. Hij sprong uit het zadel, gaf zijn paard aan de dienaar over en ging bij het meisje. Sipka was nog half bezwijmd, maar kermde toch.

— Wat scheelt er u ? vroeg de edelman.

— O, genade ! stamelde de ongelukkige.

— Zijt ge gewond ? Hebben de rovers u aangevallen ?

Maar Sipka kon nog niet spreken. Ze kermde voort.

— Karel, dit meisje schijnt er erg aan toe. We zullen haar naar het kasteel meevoeren en laten verzorgen. Neem haar voor u op het paard. Wacht, ik zal haar opnemen.

Dit kostte de edelman wel moeite, maar hij was sterk en gelukte er in het meisje te midden van de weg te brengen. Karel, die de paarden houden moest, kon wat hulp bieden. En weldra zat Sipka voor hem en ondersteunde hij haar met een hand. Langzaam reden de ruiters dan verder.

— 't Zal weer een schurkenstreek van Jan De Lichte's mannen zijn, meende de graaf, die voorzichtig rondkeek, ten einde zelf niet overvallen te worden.

't Was al volslagen donker, toen de meester en dienaar het slot bereikten.

Graaf de Caroloso was weduwnaar, maar had twee grote dochters, goede, liefderijke meisjes : Amelia en Veronica, die hem met angst afwachtten.

Ze ontstelden, toe ze vernamen dat hun vader een bewusteloos meisje had meegebracht.

Veronica trad dikwijls op de hoeven en in de hutten als ziekenverpleegster op.

Ze deed hetzelfde goede werk als Renilda de Catarijsel. En Amelia steunde haar daarbij. Maar Veronica had kennis van wonden en kwalen en dus liet zij Sipka dadelijk naar een bovenkamer te bed brengen.

Het arme meisje kwam weer bij.

— O, genade... genade ! lispelde ze.

— Gij hebt hier niets te vrezen, antwoordde Veronica vriendelijk.

— Zijt gij jonkvrouw Renilda ?

— Neen, kind. Bedoelt ge jonkvrouw Renilda de Catarijsel ?

— O, ja... Maar neen, gij zijt het niet, nu zie ik het, doch ge hebt ook zulk een zacht gelaat. Ik heb zo'n pijn.

— Waar ?

— Hier !

En Sipka voelde aan haar schouder. Veronika maakte deze voorzichtig bloot.

— Hemel, wat een wonde ! riep ze verschrikt uit. Verbrand ?

— Ja... O, het was zo erg...

— Zie eens, Amelia, zei Veronica tot haar zuster. Haal eens de zalf uit mijn apotheek... Ge weet, welke ik bedoel ?

— Ja...

— En linnen... Kind, hoe is dat gekomen ? vroeg ze aan Sipka. Maar ge zult me dat later vertellen, vervolgde ze, toen ze Sipka weer hoorde kreunen. We zullen nu eerst uw pijn verzachten.

Een dienstmeisje dat Amelia de heelmiddelen hielp dragen, en nu bij het schijnsel der lamp de lijderes zag, riep medelijdend uit :

— Maar dat is Sipka ! O, ik ken haar goed, ze woonde bij boer Kraaiers, onder Burst.

— Ja, ik ben Sipka, stamelde de zieke.

— Stil... nu niet spreken, eerst verbinden en dan rusten, sprak Veronica.

Ze reinigde de wonde en zei dan :

— Maar dat lijkt wel een merk... een C en een A...

— Ja... 't is een brandmerk, vertelde Sipka. O, het was zo wreed en zo onrechtvaardig... En al die mensen...

— Deden de rovers het ?

— Neen, de baron...

— Welke baron ?

— Baron de Catarijsel... Hij zelf niet maar hij gebod het aan de baljuw... O, het was zo vreselijk... en al die mensen... De jonkvrouw zou het niet gewild hebben, maar zij mocht zeker niet komen.

— Lig nu maar stil... hier zult ge genezen ! troostte Veronica.

Amelia vertelde de ontdekking aan haar vader.

— Een brandmerk... een C en een A, ja dat zijn de beginletters van de Catarijsel, zei de graaf. En liet de baron die barbaarse straf toepassen ?

— Als die Sipka maar niet tot de bende van Jan De Lichte behoort, vader ! merkte Amelia op. Ze lijkt me een van die Djypten.

— Omdat ze van donker uitzicht is, gelijk wij ? Ze kan als wij van Spaanse afkomst zijn.

— Veel van dat volk is toch ongunstig.

— Ja... maar laten wij dat meisje niet veroordelen, alvorens we alles weten. Baron de Catarijsel is een verwaande driftkop, ik heb dat te Aalst nog bemerkt, toen hij ons wilde optrommelen om zo maar dadelijk met ons volk naar Mater te lopen en de Wolvenburg te bestormen en La Ruwière verlossen ! Hij keek me woedend aan, toen ik zei, dat we jonker Doolage ook eens over dat geval moesten horen. La Ruwière kan voor hem geen kwaad doen en allen spraken zo, maar sinds enige tijd heb ik geen goed oog op die La Ruwière, welke me al te grof met geld smijt. Waar haalt hij het ? Ik heb ondervonden dat zijn vader niet flink bij kas is. En toch hangt de zoon de grote heer uit, trakteert hij Jan en alleman. Zijn vader heeft me land willen verkopen en ik weet dat het uit nood is... Dat heeft me doen nadenken. Laat ons niet doen, kind, als de Catarijsel jegens jonker Doolage en nu ook zeker wel jegens Sipka, dat is : veroordelen zonder te weten waarom.

— Lea kent het meisje.

— Laat Lea eens hier komen !

Het dienstmeisje verscheen. En ja, ze kende Sipka heel goed want ze had in de buurt van Kraaiers gediend. En Sipka was braaf en godvruchtig. Ze leerde de catechismus bij jonkvrouw Renilda en ze hielp deze dikwijls door bij zienen te waken.

Graaf de Caroloso besloot de volgen-

de dag eens met Sipka te spreken, indien haar toestand het toeliet.

Dank aan de verpleging van Veronica, bracht de gemartelde een rustige nacht door. De uitmuntende zelf had haar pijn gestild.

De volgende morgen kon ze zelfs opstaan, al zag ze nog bleek en was ze door de smart en de ontroering zeer verzwakt.

Veronica leidde haar bij de graaf en op dezes verzoek, vertelde ze uitvoerig alles, wat tot haar straf had geleid.

De edelman luisterde aandachtig, was nu ontroerd en dan verontwaardigd en zei tenslotte :

— Arm kind, keer nu naar boven terug en rust maar goed. Hier zal nienu kwaad doen. Gij staat onder mijn bescherming.

Toen Sipka de kamer verlaten had, sprak de graaf tot Amelia :

— Nu ben ik weer veel wijzer. De baron heeft een afschuwelijke komedie gespeeld en zich niet ontzien dit weerloos meisje te martelen om La Ruwière te beschermen. Ge hebt het gehoord, La Ruwière belaagde dit eenvoudig kind en het is de eerste maal niet, dat ik zo iets van hem hoor. Sipka in haar eerlijkheid, zegde alles aan Renilda. De baron wil dit huwelijk toch sluiten ! Voor hem kan La Ruwière geen kwaad doen ; hij is nu eenmaal de begeerde schoonzoon. Sipka's mond moet gesloten, haar oprechtheid als vermetelheid gestraft worden en hij roept 'n plakkaat ter hulp, om het Zigeunermeisje, dat een Christin is, te brandmerken en te verbannen. 't Is laag, gemeen ! Sipka had al lang op een van zijn hoeven gewoond en Renilda onderwees haar. Toen was alles goed. Nu is Sipka opeens een gevaarlijke Djypt. Maar aan La Ruwière's schuld geloven, dat niet ! Die kerel is voor alles een eerlijk man... Hij is in vrijheid gesteld, ik weet het, maar ik kom al meer en meer tot de overtuiging dat hij het niet verdient. Weet ge wat, ik rijd eens naar Mater.

— Naar de Wolvenburg, vader ?

— Ja... ik moet jonker Doolage onmiddellijk spreken en weten, wat deze tegen La Ruwière heeft. Ik vertrek dadelijk.

— Maar kunt gij voor donker terug zijn ?

— O, ja... ik behoef er niet lang te blijven.

De graaf liet dadelijk zijn paard zadelen. Zijn dienaar vergezelde hem. Hij kwam kort na de middag op de Wolvenburg aan.

— Zeker weer zo'n edelman die me komt beledigen, zei Bernard wat bitter, toen Sander hem de bezoeker noemde.

— Gooi hem dan aan de poort, jonker ! Ik zou dat alles zo kalm niet verdragen.

— Wel, ik zal ditmaal heel kort zijn.

En het was wel op koele wijze dat Bernard de bezoeker begroette.

— Ge lijkt me wat achterdochtig, zei graaf de Caroloso lachend. Nu, ik moet bekennen, dat gij reden hebt om niet vriendelijk over de adel van het Land van Aalst te oordelen. Maar ik kom als vriend.

Toen stak Bernard hem de hand toe.

— Die toon klinkt inderdaad vreemd, zei hij. Maar ik heet u thans hartelijk welkom, graaf. Het is hier koud... kom in de huiskamer, waar vuur brandt. Ik ben wat laat met het middagmaal terwijl ik veronderstal dat gij het uwe nog niet genoten hebt.

— Eerlijk gezegd, neen !

— Mag ik u dan aan tafel noden ?

— Ik neem uw aanbod aan, al kom ik als onverwachte gast.

Aan de dis zei de Caroloso dadelijk :

— Ziehier het doel van mijn reis. Ge hebt jonker La Ruwière aangehouden en ik begrijp wel, dat ge het niet zonder reden deedt. Ik kan mij niet verzoegen met het losse oordeel van baron de Catarijsel, die zonder de minste grond spreekt... Daarom wens ik u zelf te horen.

— Uw houding is ridderlijk, graaf, antwoordde Bernard verheugd.

— Ik acht ze de enige die in dit ge-

val past en ik zei het te Aalst op de vergadering der edelen.

— Ik dank er u voor. O, neen, ik zou La Ruwière niet aanhouden zonder geldige redenen. Tweemaal heeft hij mij door rovers laten gevangen nemen.

— Wat zegt gij ?

— De volle waarheid, graaf. De eerste maal was het tussen Ename en de Wolvenburg, en de tweede maal tussen Oudenaarde en mijn kasteel. Maar laat ik u alles geregeld vertellen en u dan ook nader uitleggen, dat ik de schurk aanhield toen hij op mijn gebied een meisje wilde schaken. Ook heeft hij een kind vermoord en al zo menig eenvoudig meisje ontvoerd.

— Maar dat alles is verschrikkelijk ! riep de graaf ontsteld uit.

— Inderdaad en toch overdrijf ik niet. Laat ik u alles in bijzonderheden mededelen, dan zult gij kunnen oordelen. En bedien u intussen.

't Was een lang verhaal dat Doolage deed. En nadien ontbood hij Sander, de Blommaerts en Lotje als getuigen.

De graaf was door deze onthullingen zeer geschokt.

— Kent gij zekere Sipka ? vroeg hij.

— Nooit van gehoord !

— En de Catarijsel beweert, dat zij voor u laster over La Ruwière verspreidt...

Een punt kon Doolage niet ophelderen : wie de geheimzinnige jonkvrouw was. O, als die zich bekend wilde maken en getuigenis afleggen.

De graaf kon niet langer blijven : hij beloofde te zullen terugkeren. Maar bij het afscheid sprak hij :

— Jonker Doolage, ik geloof u en van nu af zijn wij bondgenoten tegen La Ruwière ! Ik ken mijn plicht als lid van de adel van het Land van Aalst.

EEN BEKENTENIS.

TOEN de baljuw op het kasteel teruggekeerd was, had baron de Catarijsel hem gezegd :

— Tracht nu die Sipka weer op ons

gebied te lokken, dan handelt ze voor de tweede maal tegen het plakkaat en ge weet het overige.

Ja, de baljuw begreep zijn meester. Dat Zigeunermeisje moest voor goed verdwijnen. De baron liet de uitvoering aan hem over.

De baljuw wist wel, wat de Catarijsel van hem verlangde. Hij moest in de nacht Sipka halen, daar waar hij haar als een wrak neergelegd had en dan voorwenden dat hij haar op het eigen gebied aangehouden had.

— De baron heeft de dood van dat meisje gezworen, mompelde de baljuw. Zij weet te veel van jonker La Ruwière. En hij is gemakkelijk, onze baron... hij laat mij het loense karweitje doen. Maar ik zal juist zo voorzichtig zijn als hij. Is de baron machtig, anderen zijn het nog meer, en als zij lucht van de zaak kregen, en een onderzoek instelden, zou de baron achter mij wegkruipen en van niets weten. Ik ware dan de zondebok.

De baljuw dacht na en riep Martijn, een der wapenknechten.

— Luister eens, wat de baron van u verwacht, zei hij. Ge weet waar Sipka ligt, hé ? Ze zal daar wel heel de nacht blijven. Ze was er erg aan toe. Sleur haar eens een eind op ons gebied !

— En ze mag daar niet meer komen.

— Juist daarom moet ge er haar brengen. Begrijpt ge me niet ?

Martijn keek zijn baas vreemd aan.

— Is het om haar dan weer gevangen te nemen ? vroeg hij.

— Ge zijt toch zo verstandig als ik meende.

— En als ze opnieuw op ons gebied gevangen genomen wordt, moet ze sterven. Maar wil de baron dan haar dood ?

— Wat kan het mij schelen, wat de baron met haar wil...

— O, ik vat het al ! Hij wil Sipka laten doden. Ze moet verdwijnen. Is ze hier weer, dan kan hij haar veroordelen op grond van het plakkaat. Maar het zou allergemeenst zijn ! Neen, baljuw, zo iets doe ik niet !

— Als de baron het nu wil !

— Dat hij haar dan zelf terug hale !

— Hoe onvoorzichtig. Gij hebt nog niets moeten doen ! Bij het brandmerken mocht ge thuis blijven.

— Ik zou ook niet geholpen hebben. Ik had al te veel medelijden met de arme sloor. En het vonnis was zeer onrechtvaardig.

— Ga dat aan de baron zeggen ! Dus ge weigert Sipka te halen ?

— Liever laat ik me weggagen, baljuw !

— Dat zal er wel van komen. Dan moet een ander het bevel uitvoeren.

Martijn ging heen. En hij dacht nog met meer medelijden aan het Zigeunermeisje. Zou Sipka nu waarlijk moeten sterven ? Hij besloot haar te redden en trok dadelijk naar de grens van 't gebied. Hij wist waar men de ongelukkige had gebracht.

Juist toen Martijn die plaats bereikte, was graaf de Caroloso daar ook met zijn knecht. Martijn zag, hoe de baron de gewonde vervoerde en hield zich verdoken. Hij was nu gerustgesteld, want hij wist, dat die edelman een goed hart bezat en zijn dochters liefdadig waren. Maar op het kasteel vertelde hij niets van zijn ontdekking.

De baljuw kwam bij hem en zei :

— Ik moet uw onwilligheid natuurlijk aan de baron mededelen.

— Dat is uw zaak !

— Hij zal nijdig zijn.

— Hoor eens, baljuw, ik ben hier in dienst getreden, menend, dat er van mij eerlijk werk zou gevraagd worden. Sipka terug halen, nadat ze verbannen is, haar zo aan de dood overleveren, ge moet me nooit dergelijke karweitjes opleggen !

— We zullen horen, wat de baron zegt.

De baljuw scheen onrustig. Hij had twee andere knechten uitgezonden, om de Catarijsel's slachtoffer te halen.

Maar de kerels kwamen onverrichterzake terug. Sipka was niet meer te zien.

En toen voer de ambtenaar weer woedend tegen Martijn uit.

— Gij hadt dadelijk moeten gaan, zei hij. Dan lag de Djypt er zeker nog. Maar Martijn antwoordde niet meer.

*

De volgende dag was baron de Catarijsel zeer slecht gezind. Sipka bleek verdwenen en zeker zou zij haar beschuldigingen tegen jonker La Ruwière nog verder verbreiden. En dan had hij de netelige kwestie met Renilda. Zijn dochter was nog onhandelbaarder geden. Zij wist wat er met Sipka gebeurd was en had haar vader harde dingen gezegd. Gelukkig liet La Ruwière zich door een brief verontschuldigen. Hij kon heden niet komen... En de baron hoopte, dat Renilda intussen kalmer en redelijker zou worden, zoals hij zich uitdrukte.

Die avond kwam er bezoek. Een dame begeerde de baron te spreken. Ze schreef haar naam op een briefje. Dadelijk werd ze bij de edelman toegelaten.

— Nog zo laat! riep de Catarijsel uit.

— Even maar...

— Ge reist toch niet alleen?

— Neen, mijn neef wacht mij.

— Waarom komt hij ook niet op het kasteel?

— Hij had nog een boodschap in de omtrek... en we willen zo spoedig mogelijk Aalst bereiken. Laat ik u dus onmiddellijk het doel van mijn komst zeggen, baron! Gij hebt een beschuldiging uitgebracht tegen jonker Doolage van Mater. Welnu, deze had het recht La Ruwière op zijn gebied aan te houden.

— Welhoe, gij ook?

— Stil, laat mij uitspreken! La Ruwière wilde een meisje oplichten en het was op mij dat hij loerde! Ja, mij achtervolgde hij, de schurk, de eerloze bedrieger! Nu weet ge het. Goede avond.

En snel verliet de dame de kamer.

— Blijf toch nog even! riep de Catarijsel.

Maar de juffer luisterde niet meer, ging vlug door de vestibule, opende zelf

de poort en rende over het plein en de brug.

Pas veel verder bleef zij hijgend staan.

— O, ik heb veel gewaagd, maar ik moest Bernard verdedigen! zei ze met een snik. En hij mag het niet weten... Toch heb ik hem zo innig lief... En voor hem deed ik alleen deze verre reis, al maakte ik de baron wijs dat mijn neef mij vergezelt. O, Bernard, u zo hartstochtelijk beminnen, maar nooit de uwe kunnen zijn!

En de geheimzinnige dame verdween in het duister, dat de zo onveilige streek omhulde...

DE AANRANDING.

MARTIJN, de wapenknecht van de Catarijsel, werd bij de kasteelheer geroepen. Het was tegen de avond.

— Jongen, zei de baron, ik hoor van de baljuw, dat gij oproerig zijt. Ge wilt zijn bevelen niet uitvoeren...

— Twee bevelen, baron, antwoordde Martijn, en ik kan niet geloven, dat ze van u komen. Eerst moest ik Sipka weghalen aan de grens van ons gebied. Ik weigerde en trouwens Sipka was daar niet meer. Nu eist de baljuw, dat wij haar zouden zoeken buiten uw gebied en haar dan met geweld hier terug brengen.

— Welnu, ja, dat is mijn wil en ik heb het recht daartoe, omdat die deerne iemand belastert, die reeds zo goed als tot mijn familie behoort! Ik zal met u daarover niet redeneren! Luister, ge hebt tijd tot morgen om na te denken. Weigert ge mij te gehoorzamen, dan behandel ik u als een mouter. Ge kunt gaan!

Martijn zei niets meer en vertrok.

— Ha, zo'n knecht begint ook al, bromde de edelman. Eerst krijg ik die dame... Ze beticht La Ruwière. Allemaal nijd en afgunst, omdat zij niet tot verloofde werd gekozen. Ze komt hier binnen vallen als een waanzinnige, neen,

erger... als een hysterische en ik zou mij daaraan moeten storen? Sipka zal terugkeren. Zij mag haar laster niet verspreiden en laster is het! La Ruwière, die we allen achten, zou nu eensklaps niet meer deugen! Jaloezie, omdat hij Renilda koos. Die de Caroloso sprak me op de vergadering ook al tegen. O, ja... La Ruwière had een van zijn dochters moeten vragen, Amelia of Veronica, dan zou hij de volmaakte edelman gebleven zijn! Maar heel het valse spel zal niet gelukken...

Nijdig zonk de baron weer in zijn zetel neer.

Martijn pakte intussen zijn bezittingen in. 't Was geen grote last.

En stil sloop hij heen. Buiten het kasteel balde hij nijdig de vuist.

— Neen, baron, mij zult ge niet als Sipka behandelen, zei hij. Ge geeft me tijd tot morgen om na te denken... Mijn besluit is reeds genomen en ik verlaat uw dienst, eer ge me in een van uw vervloekte kelders laat werpen, om dan een beschuldiging tegen mij uit te vinden.

Martijn dacht na.

— Ik ga vanavond nog naar graaf de Caroloso, vervolgde hij bij zich zelf. Die moet weten, welk gevaar de arme Sipka bedreigt... Als de baljuw of een andere schavuit haar in handen krijgt, sleept hij ze toch naar hier...

De jongeling trok weg. Hij was op zijn hoede, want hij moest op de rovers bedacht zijn. Na enige tijd hoorde hij een kreet.

— Daar is het al aan de gang, mompelde Martijn. Zeker een aanranding! Mijn hemel, 't is een vrouw, die roept. Wat moet ik nu doen? De schavuiten zijn misschien met velen. Ieder voor zichzelf in zo'n geval...

En Martijn was reeds van plan zich in een gracht te verbergen. Maar hij was een rechtschapen en moedig jonkman en had geen vrede met zijn egoïsme.

Het noodgeroep klonk luider. Martijn liep naar de plaats vanwaar het klonk.

En hij onderscheidde de aangevallenen, die met haar aanrander worstelde.

— Wat is dat? riep Martijn, die zijn mes in de hand had.

De boef scheen te schrikken. Hij liet de vrouw los. Dan wilde hij op Martijn toespringen. Deze hield zijn wapen gereed en stootte het de bandiet in de borst. Met een rauwe kreet viel de schavuit neer.

— Uw eigen verdiend loon, zei Martijn. Een van ons moest er aan!

En tot de aangevallene vervolgde hij:

— Wees niet meer ongerust! Als de schavuit niet dood is, kan hij toch zijn akte van berouw opzeggen... zo het zijn zwarte ziel nog helpt.

— Och, waarom viel hij mij aan! Hij wilde me naar het bos sleuren. Ik bood hem geld, maar dat was niet genoeg... ik verdedigde me...

De stervende kreunde.

— Hebt ge nog iets te zeggen? vroeg Martijn, zich over hem buigend.

— Ja...

— Gauw dan... ik luister...

— La Ruwière... zijn schuld... moest die dame aanhouden... zijn er nog verder op de baan...

— Heeft La Ruwière u gezegd dat gij deze vrouw moest oplichten?

— Ja... Ze was in de streek gezien, velen loeren op haar... de een hier, de ander daar... Ik zeg het... misschien koop ik zo zonden af... O, de eeuwigheid...

— Bid, man... gebruik uw laatste tijd er voor! Zijt ge van de bende van Jan De Lichte?

— Ja... O, de eeuwigheid! Bidden... ik kan niet meer... Ha, de schuld van Ruwière... wil die dame op paviljoen... Sipka ook.

— Moet Sipka insgelijks naar La Ruwière gebracht worden? Zeg de waarheid, want ge zult voor God verschijnen!

— Ja, Sipka ook... is nu bij de Caroloso... op haar loeren, als ze kasteel verlaat! Och... Here... sterven... en de verdoemenis.

De man reutelde; bloed gutste uit zijn mond. Hij zweeg.

— Hij is dood, zei Martijn dan. Maar we moeten nu aan u denken. Hebt ge verstaan, wat hij zei van La Ruwière?

— Ja... O, het is vreselijk. Ze loeren op mij.

— Dadelijk kunnen er weer aanvallers zijn. Een dat ware niets... mijn mes is scherp, maar als ze met velen zijn, wordt het anders.

— O, wat moet ik doen? jammerde de dame.

— Ik weet al iets, hernam Martijn. Kom maar mee. Ik breng u op een hoeve... en ik zal bij de boer en zijn zonen blijven, om u te beschermen. Hoe ge ook zo bij avond alleen ronddooit, als de mannen zelf niet durven uitgaan.

— Och, ik was verdwaald en de duisternis heeft me overvallen.

— Ja, dat kan... Zie, we volgen nu deze weg...

Weldra bereikte het tweetal een hoeve, waar een hond vervaarlijk begon te blaffen. De bewoners waren nog op en aan de deur verscheen iemand die luid riep:

— Wie is daar?

— Martijn van het kasteel en nog iemand! Licht uw hond vast?

— Ja... kom maar...

— Goddank! zuchtte de dame.

— Nu hebt ge niets meer te vrezen, zei Martijn, en hij leidde de dame vlug naar de woning.

Ze traden in de ruime keuken, waar het gezin vergaderd was. En dadelijk zag de juffer, dat de boer vier kloeke zonen of knechten had, zodat er nu zes sterke mannen op de hoeve waren.

De familie keek verbaasd naar de dame en bemerkte onmiddellijk dat ze van goede stand moest zijn.

— Een eindje van hier ligt een rover dood, zei Martijn. Ik heb hem met mijn mes neergestoken.

Deze mededeling wekte ontsteltenis.

— Een rover dood? herhaalde de boer.

— Ja...

— Is de bende hier in de omtrek? vroeg de bazin van de hoeve verschrikt.

— Eigenlijk niet de bende, al is de kerel toch een van Jan De Lichte's mannen. Maar hij werkte nu voor La Ruwière.

— Jonker La Ruwière! klonk het uit verscheidene monden.

Ook de drie dochters van de landbouwer staarden Martijn verbaasd aan.

— Laat dat woordje « jonker » er maar gerust af, hernam Martijn en noem hem gerust de baanstroper La Ruwière.

— Maar dat kan niet zijn! Gij gelooft ook zeker valse geruchten, vooral door Sipka uitgestrooid? meende de boer.

— De arme Sipka werd zo wreed en gruwelijk gebrandmerkt, omdat ze de waarheid zei, niets dan de waarheid. Luister liever! Ik kwam van het kasteel en had een boodschap. Opeens hoorde ik om hulp roepen. Het was deze dame en ik zag hoe zij zich verweerde tegen een bandiet. De kerel liet haar los, om mij aan te vallen, maar dat bekwam hem slecht, want hij sprong recht op mijn mes en viel toen van eigen neer. Hij leefde nog even. In die ogenblikken had hij zeker berouw of tenminste vrees voor de dood en de eeuwige verdoemnis! Hij sprak nog en zei, dat het allemaal de schuld was van La Ruwière, dat hij deze dame had moeten aanhouden en naar Burst brengen en dat er nog andere schavuiten op de loer lagen. Daarom besloot ik de dame hier te brengen.

— O, gij hebt wel gedaan, Martijn, zei de landbouwer.

— Zeker, de juffer moet hier van nacht blijven, bevestigde zijn vrouw.

Ze zou gaarne geweten hebben wie de dame was, maar ze durfde het niet te vragen. Ze had een ingeboren eerbied voor lieden van hoge stand en ze zag wel dat haar gast daartoe behoorde.

En de onbekende jonkvrouw zelf zweeg ook over haar identiteit. Ze her-

haalde maar, dat ze een bezoek op een kasteel afgelegd en zich verlaat had en toen verdwaald was.

Ze wilde liefst dadelijk te ruste gaan.

Toen ze alleen was op een klein maar zindelijk kamertje, mompelde ze nog eens :

— O, Bernard, het was al voor u... uit liefde ! En ik mag u niet beminnen. Ik kan nooit de uwe zijn ! Neen, nooit !

De boer, zijn zonen en Martijn besloten met tweeën beurtelings te waken. Men kon de rovers niet vertrouwen en wilde toch ook niet verrast worden.

Maar de nacht verliep rustig.

De volgende morgen was de vreemde dame reeds vroeg op. Ze scheen nog angstig, want ze bood een goede beloning voor een geleide. Ze moest naar Aalst.

Martijn en twee zonen van de boer gingen met haar mee. Aan de grens van de stad ontsloeg de dame hen en ze dankte in het bijzonder Martijn, die geen geld wilde aannemen.

*

— Een zonderlinge juffer, zo geheimzinnig en stug, mompelde Martijn, toen hij zich naar het kasteel van graaf de Caroloso begaf. Zeker op minnebezoek geweest, dat ze niets uitliet ! En ja, dan verlaat men zich gemakkelijk... Maar de vrijer had zich dapperder kunnen tonen... Haar zo alleen laten vertrekken ! Of mochten ze niet samengezien worden ? Is hun liefde een geheim ? Dan had hij haar op een afstand kunnen volgen ! Maar wat weet ik er nu eigenlijk ook van ? Die loeder van een La Ruwière ! Ha, 't zal nu wel allemaal uitkomen, wat die kerel uitvoert, die schijnheilige deugniet !

Martijn had veel stof tot mijmeren. Hij dacht ook aan de dode rover ! Die lag zeker nog aan de zoom van het woud.

— Ik zou dat bij de overheid moeten aangeven, zei de jongeling bij zich zelf. Maar dan kom ik weer bij de baljuw van de Catarijsel te rade en dus bij de

duivel te biecht ! Daarin heb ik geen zin. Och, ik zal alles aan graaf de Caroloso mededelen.

Eindelijk bereikte Martijn het kasteel ; hij vroeg om de graaf te spreken.

Op menig slot zou men hem toegesnauwd hebben, dat de kasteelheer niet de eerste de beste ontving, maar hier was men gewoon ieder minzaam te behandelen.

De portier liet een boodschap naar boven brengen. Even later werd Martijn geroepen.

— Mijnheer de graaf verwacht u, zei een dienaar, en hij leidde de jonkman in een kamer, waar de edelman zat.

— Gij wilt mij spreken ? vroeg de Caroloso vriendelijk.

— Ja, heer graaf. Ik ben wapen-knecht geweest bij baron de Catarijsel.

— Ja, dat weet ik. En nu zijt gij niet meer in zijn dienst ?

— Ik ben weggelopen, heer graaf.

— Waarom ?

Martijn vertelde welke bevelen hij ontvangen had, maar niet uitvoeren wilde.

De edelman luisterde heel aandachtig en vroeg dan :

— Is dat alles zo ?

— Ja, graaf, ik zeg u de volle waarheid. En ik kwam u waarschuwen, dat Sipka dus in gevaar is. Maar er is nog meer.

— Vertel voort.

— Toen ik gisteravond het kasteel verliet, is er iets vreselijks gebeurd.

En Martijn gaf een getrouw verslag van de aanranding.

De graaf luisterde naar dit alles met de meeste belangstelling en ook met ontsteltenis. Vooral de bekentenis van de rover trof hem diep.

Dat was een onweerlegbaar bewijs van La Ruwière's misdaden.

— Jammer, dat die kerel dood is, dacht hij. Maar ja, had hij niet voor de eeuwigheid gestaan, hij zou nog niet gesproken hebben !

— En wie was die dame ? vroeg de edelman aan Martijn.

— Helaas, ik ken haar niet. Ze wilde blijkbaar haar naam verbergen. We hebben haar deze morgen naar Aalst gebracht, heer.

— Woonde ze daar ?

— Ik denk het, maar ik kan het u niet verzekeren. Ze toonde zich zeer terughoudend.

— Wat wilt ge nu doen ? vroeg de graaf.

— Werk zoeken en aannemen wat ik vinden kan, want het is een slechte tijd...

— Wilt gij in mijn dienst komen ?

— O, gaarne graaf !

— Hier zult ge niet gedwongen worden, onrecht te plegen. Dus, gij aanvaardt ?

— Natuurlijk, graaf !

— Dan zal ik u bij mijn baljuw brengen. Gij zijt volkomen in uw recht de baron te verlaten. En ik dank u voor uw waarschuwing. Sipka is een braaf meisje en ze zal hier veilig blijven.

Meer dan ooit was graaf de Caroloso besloten een bondgenoot van Doolage te zijn. La Ruwière moest ontmaskerd worden.

Wat later reed hij met de baljuw en Martijn uit. De nieuwe wapenknecht droeg reeds een jas met knopen van zijn nieuwe meester. Hij had het kledingstuk geleend.

Ze wilden nu gaan kijken of de rover nog op de plaats lag waar hij getroffen was. Na een vrij lange rit sprak Martijn :

— Zeker ligt hij er nog... want ik zie veel mensen staan.

— O, is het misschien daar bij die menigte ? vroeg de Caroloso.

— Ja, graaf. Waarschijnlijk zullen er ook wapenknechten van de baron zijn. Niet dat ik bevreesd ben, maar de baron zou me gaarne in een van zijn kelders slepen en wat kan ik doen tegen een overmacht ?

— Wees gerust, gij draagt nu mijn uniform en niemand zal de hand naar u uitsteken.

De rover lag daar echter niet meer.

De mensen stonden te staren naar een papier dat aan een boom bevestigd was.

Ze maakten eerbiedig plaats voor de graaf die tot ver buiten zijn gebied geëerbiedigd werd.

En de Caroloso las :

« Heden nacht werd een van mijn » mannen gedood. Dat zal ik streng » straffen. Verwacht iets wreeds ! Het » lijkt zal in ons bos plechtig begraven » worden, en wij dagen de overheid uit, » ons te komen storen.

Jan De Lichte ».

De graaf wendde zich af. Hij reed verder. Tot Martijn zei hij :

— Een nieuw bewijs dat La Ruwière met de roverskapitein verbonden is. We zullen hem ontmaskeren.

Van baron de Catarijsel's personeel was hier niemand te zien.

DE TROUWPLANNEN VAN TINUS.

DIEZELFDE avond zat Bernard alleen in de woonkamer van de Wolvenburg. Elsje kwam bij hem. Ze wilde hem spreken.

— Jonker, zei ze, ik moet u iets vertellen. Gij zult weten, hoe er gehandeld dient te worden.

— Ga zitten, en spreek openhartig. Is er iets met uw man ?

— O, neen... 't gaat over Tinus.

— Tinus... Tinus... oh, ja, hij die beweerde uw vader te zijn ?

— Ja, dezelfde. Hij wil nu trouwen.

— Wel, en vindt ge dat zo erg ?

— Maar door bedrog, jonker, door list en ge zoudt nooit raden met wie !

— Zeg het dan maar !

— Met juffrouw Larifère !

Doolage barstte in een schaterlach uit.

— Ge raast, Elsje. Ik weet wel, dat juffrouw Larifère gek is naar een man, maar op iemand als Tinus, had ze toch zo lang niet moeten wachten... Ze kon met haar geld en huis altijd wel een arme drommel tot echtgenoot vinden.

— Daar juist schuilt het bedrog ! Tinus zal zich uitgeven als 'n nette mijnheer, een gegoede rentenier. En hij wordt geholpen door een man uit Oudenaarde, die naast juffrouw Larifère woont.

— Dus, een bondgenootschap ? vervolgde Bernard vrolijk.

— Ja... Tinus moet dan de helft van Larifère's fortuin aan die geuur afstaan.

— Nogal schoner !

— 't Is die geuur die Tinus aanbevolen heeft en aan de juffrouw allerlei goed van hem vertelt. Hij leent ook het geld om Tinus in betere klederen te steken.

— Maar als de bruid nu eens bij hem komt en dat hutje te Volkegem ziet ? Als ze op het dorp inlichtingen vraagt ?

— Daar is Tinus om bekommerd ! En zo is hij met die kwestie bij mij gekomen.

— Ha... ha... hij wil u ook in het bondgenootschap betrekken ?

— Hij sprak van een woning onder Maria-Horebeke, een net landhuisje... het behoort aan u.

— Ja... ja... ik weet wat ge bedoelt, het is nu onbewoond.

— Tinus zou het voor een tijdje willen betrekken en net doen alsof hij daar altijd heeft verbleven. En te Horebeke kennen ze hem niet.

— O, natuurlijk dat ik mij met zijn gekonkel niet bemoei !

— Hij is dan naar Renatus gegaan.

— Uw man was zeker dadelijk met hem akkoord ?

— Tot zijn schade moet ik zeggen, dat het zo is. Daarom vertel ik u alles en gij zult Renatus wel de les eens lezen, want hij wil naar mij niet luisteren.

— De domoor ! Gij hebt tienmaal meer verstand dan hij.

— O, hij is dadelijk na ons trouwen zoveel veranderd, jonker !

— Och, hij is in zijn hart een goede jongen, maar ge moet hem wat klein

krijgen, met al zijn grote gedachten Tinus blijft uit dat huis te Horebeke !

— En zoudt gij juffrouw Larifère niet waarschuwen, jonker ?

— Ik heb er weinig lust toe ! Dat wijf is zo geweldig onbeschaamd. En, eerlijk gezegd, ze verdient zo'n avontuur.

— Ja, maar Tinus is toch familie van mij en ik schaam me voor hem. 't Is een gemene bedrieger.

— Dat is volkomen waar, maar het zijn onze zaken niet, Elsje. Wel, om u genoeg te doen, zal ik er nog eens over nadenken.

— Renatus zegt, dat Tinus zo in een goede doening komt en misschien nog een « suikernonkel » kan worden.

— Hij speculeert dus op het geld van juffrouw Larifère ? Maar als die nu eens kindertjes krijgt ! Och, dan zou Renatus zeker peter zijn en wel er voor zorgen er veel voordeel uit te halen. Ja, Elsje, ge moet nog veel aan uw manneke veranderen.

— Had ik alles geweten...

— Wat dan ?

— Ik geloof niet dat ik dan met hem getrouwd zou zijn, jonker !

— Doe nu niet zo tragisch. In de grond is Renatus goed, en eerlijk ook. Hij is nu wat verblind door Tinus' verhaal, maar als ik hem eens alles onder het oog breng, zal hij mij wel gelijk geven. Neen, niet zo tragisch. Ge woont hier toch goed, Elsje, nietwaar ?

— O, zeker... zeker, jonker... maar ik had nu eens rust willen hebben. Al tijd kijven met uw man is niet plezierig.

— Rust ? 't Is of ge al een bewogen leven achter de rug hebt, Elsje.

— Ja, jonker... dat is ook zo...

— Toen ge op de Wolvenburg bij mijn oom diende ? Ge spreekt daarover nooit !

Elsje werd rood.

— Dat is vergeten, jonker, hernam ze heftig. Denk liever niet aan uw oom...

En haastig liet ze er op volgen :

— Wil ik Renatus bij u zenden ?

— Ja, dat is goed !

Elsje ging heen en Doolage mompelde :

— Er was iets tussen Elsje en mijn oom, iets dat ik niet weten mag. Wat kan het zijn ?

De jonge vrouw kwam in de keuken. Renatus zat met de Blommaerts, Deschepper en Sander bij de haard te praten.

Elsje wenkte hem en in de gang zei ze :

— De jonker verwacht u...

— Waarom ?

— Dat zult ge wel horen !

— Toch niet meer om uit te gaan zeker ? Ik ben mijn leven nog niet moe.

— Neen... neen... ge moet er niet meer uit.

— Ja, maar, is het wel waar ? Het is al donker en ik wens geen rovers te ontmoeten.

— 't Is over Tinus.

— O, hebt ge daar al weer moeten over babbelen ? Ge werkt altijd uw man tegen... en toch hebt ge voor de pastoor beloofd, mij te gehoorzamen. 't Is schoon ! Konkelen tegen uw echtgenoot... samenspannen met de jonker.

— Ga nu binnen ! drong Elsje aan. De jonker verwacht u. Daar zult ge niet zoveel praat hebben !

— Ge denkt toch zeker niet dat ik verlegen ben ? Ik zal de jonker eens mijn gedacht zeggen, alles wat ik denk en zonder vrees, ge moogt het geloven ! 't Gaat hem niet aan, wat ik buiten zijn dienst verricht en wat Tinus doen wil. Hij is mijn voogd niet. En als hij nu nog partij trekt voor juffrouw Larifère, zeg ik, dat hij in zijn hart jaloers is ! Hij heeft haar ook het hof gemaakt.

— Gij weet niet, wat zij raast ! En ik luister niet meer naar uw dwaasheid.

Elsje verwijderde zich.

Renatus kuchte eens en ging bij de jonker.

— Moet ik soms nog uit ? vroeg hij. Gij weet, dat ik geen gevaar vrees... Als er dus nog een boodschap te doen is, reken op mij, jonker !

— Wel ja, ga eens naar Volkegem, antwoordde Doolage. Ik ben blij, dat ge er niets tegen hebt.

Renatus schrok geweldig van die woorden.

— Naar Volkegem precies ! stamelde hij. Naar Volkegem, jonker !

— Ik heb u gekozen, omdat gij geen gevaar kent en een dappere kerel zijt.

— Neen, ik ben niet bang, jonker, maar Volkegem juist... dat is nu ook de slechtste kant, vroeger al, doch nog veel meer, sedert de bazine van het « Wolfbos » hierin de kelder gezeten heeft. Ik weet uit heel goede bron, wat er allemaal gebeurt, dat Jan De Lichte daar een bestendige wacht van een groep rovers geposteed heeft, die dag en nacht op de loer moeten liggen, om lieden van ons kasteel, gelijk wie, meester, knecht of meid, onbarmhartig te vermoorden ! Dat het nu naar Maria-Horebeke ware, dat ge me zondt, of naar Schorisse, jonker... maar Volkegem ! Het is een echt rovershol.

— Dus ge durft niet ?

— Durven...

— Zeg ja of neen, Renatus ! gebood Doolage, zich ernstig houdend.

— 't Is niet voor mij, maar Elsje zou zeker ziek worden van schrik, als ik het deed ! Ik moet haar ontzien, jonker. Ze is al zo zenuwachtig.

— O, gij flauwe vent, om u weg te steken achter Elsje, die veel meer moed heeft dan gij ! Dus ge durft niet ? Anders zou ik u om Tinus gestuurd hebben.

— Om Tinus ?

— Ja, want ik zou hem eens de les willen lezen. Die schavuit, naar ik vernomen heb, veronderstelt, dat hij van mij een huis kan krijgen, om bedrog te plegen.

— Juist wat ik hem heb gezegd, jonker...

— Hoe zo ?

— Wel, Tinus wil gaan trouwen met juffrouw Larifère, denk toch eens ! Hoe komt het in zijn hoofd ? En daarom moet hij zich uitgeven voor een welge-

steld en treffelijk man... een gezetten burger... een heer !

— Ja, dat weet ik.

— Maar ik heb hem gezegd, dat het een schande is en hij daar niet meer moet aan denken, dat het niet zal gebeuren, want dat ik juffrouw Larifère zelf zou inlichten ! Dit is ook mijn plicht terwille van Elsje. En ik deed meer ! Ik heb Tinus ook aan het verstand gebracht dat hij natuurlijk niet op uw hulp moest rekenen, dat gij hem aan de deur zoudt zetten. Zodus, jonker... ik trad al voor u op en het is niet nodig, dat ik naar Volkegem ga.

— En Elsje zei mij, dat gij voor het trouwplan waart en met alles instemde.

— O, hoe kan Elsje zo iets zeggen ? Ze heeft me weer verkeerd begrepen ! Dat gebeurt veel, ze is tegenwoordig zo erg zenuwachtig. Ik voor dat trouwplan zijn ? Niet dat ik medelijden zou hebben met juffrouw Larifère, die feeks, die furie ! Neen, dat wijf is een schandaal en ze heeft u al te gemeen behandeld. Maar Tinus is nu eenmaal familie van Elsje... hoe erg het mij ook spijt. Nu, ze kan het toch niet helpen... Ik wil echter geen schandaal waaraan haar naam en dus ook de mijne zou verbonden worden.

— Renatus, ge snoeft... och, 't is een gebrek van veel mensen, maar nu toont ge u als leugenaar en dat vind ik lelijk, zei Doolage. Alles zo verdraaien... Schaam u !

— Maar jonker...

— Gij hebt Tinus aangemoedigd, gij waart het met hem eens... Ge deed met hem mee...

— Elsje...

— Tut, tut, Elsje is duizendmaal op-rechter dan gij, en eigenlijk veel te goed voor u ! Ge doet haar maar verdriet aan... zij lijdt er onder.

— En ik noem haar altijd mijn engeltje, mijn lieveling, en zo ! Ik zie haar zo gaarne als mijn oogappel.

— Ja, woorden genoeg, maar het wa-

re beter, zo ge daden toonde... dat ge zo'n vrouw in eer houdt.

— Ik zou voor haar sterven, jonker, mijn ziel... 't is waar !

— Als in een toneelstuk zeker ?

— Ik draag mijn vrouwtje op de handen.

— Hoor eens, Renatus, ik waarschuw u, dat ik van uit de Wolvenburg geen gekonkel wil rond juffrouw Larifère ! Als ge niet naar mij luistert en met Tinus blijft voortdoen, met hem blijft meespanssen, moet ge het kasteel verlaten. Elsje zal liever blijven, en dan raakt ge uw vrouw kwijt om er Tinus een te bezorgen, domoor !

— Geen spraak van, jonker. Ik zou mij met hand en tand tegen dat huwelijkelijk verzetten, geloof me toch. De eer van de familie...

— Uw inzicht was anders, maar als ge u bekeert, zwijgen we er over ! Dan ben ik tevreden.

— Ge kunt toch wel denken, jonker, dat ik ook op de eer van de familie gesteld ben. En Tinus is al beschaamd genoeg voor ons...

— Wel, we zijn het eens ! Dus ik reken op u... En laat me nu wat alleen. Ik heb werk.

Buiten de kamer balde Renatus de vuisten. Hij was waarlijk nijdig.

— Zo door uw eigen vrouw verklapt worden, bromde hij. 't Gaat ver. Elsje heeft niet de minste eerbied voor mij en, ware ik niet gekomen om met haar te trouwen en hier op een kasteel te brengen, dan zat ze nog in dat vies kot van Tinus ! Ze doet alles mislukken... We hadden flink aan het fortuin van die gekke juffrouw kunnen zitten en nu komt er niets van terecht. Elsje moet altijd ons belang dwarsbomen ! Is dat haar dankbaarheid omdat ik haar een ander leven heb bezorgd ? Wel, zo'n wijf ! Allemaal gekonkel.

Lotje kwam door de gang.

— U had ik moeten pakken, zei Renatus zacht tot het roversmeisje. Gij zoudt volgzamer geweest zijn...

— Wat bedoelt ge ?

(wordt vervolgd)